

Parochie 1
 In de pen 6
 Kunst en cultuur 8
 Klapstoel 9
 Samenleving 10
 Kerk 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 Kerk & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofdreducteur
 Bert Claerhout
Eindredacteur
 Peter Gordts
Redacteurs
 Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
 Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
 Persdienst Bisdom Antwerpen
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
 woensdagmiddag)
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@
 kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@
 kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 58
 fax 011 28 84 78
 persdienst@bisdomhasselt.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
 Pers- en informatiedienst
 Wollemarkt 15
 2800 Mechelen
 tel. 015 21 65 01
 fax 015 20 94 85
 aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigin-
 gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Jongerenleed
 in een tijd
 van overvloed

„Wat bezielt ogenschijnlijk gelukkige jongeren van om en bij de twintig om alles en iedereen achter te laten en/of uit het leven te stappen? Enkele onrustbarende verdwijningen van de afgelopen weken wierpen eens te meer die vraag op. Yannick Cumps, een student elektromechanica van 22, verdween op een doordeweekse dag uit zijn school in Sint-Katelijne-Waver. Hij liet alleen een vage afscheidsbrief achter. Bij het schrijven van deze column ontbrak nog elk spoor van hem. Hopelijk komt het nog goed.

Die hoop is er alvast niet meer voor Waldo Van Raemdonck, de negentienjarige student rechten uit Jabbeke die vermoedelijk uit het leven is gestapt door zich in het Oostenrijkse Sankt Valentin onder een trein te werpen. Liefdesverdriet? De vurige en inspirerende kracht van de liefde slaat wel vaker om in haat, zinloosheid en destructie. Niettemin hebben we er het raden naar wat er in de jongen omging.

Het zijn geen alleenstaande feiten. Eind oktober benamen nabij Bergen twee zussen van 19 en 23 jaar zich samen het leven. Kort daarna planden twee broers, 17 en 19, uit Horebeke iets gelijkaardigs. De jongste schoot zich een kogel door het hoofd, waarop de oudste terugkrabbelde en de hulpdiensten verwittigde. Maar welke invloed heeft dit gebeuren op zijn verdere leven?

Bij zulke tragische gebeurtenissen overspoelen de media ons met getuigenissen van familieleden, kennissen en vrienden van de slachtoffers. Daaruit blijkt telkens weer verbazing dat deze of gene jongere zoiets heeft gedaan. De slachtoffers werden vaak omschreven als sociaal, graag gezien, goedlachs en enthousiast. Raar of zelden was er sprake van uitzichtloze eenzaamheid of waren er aanwijzingen voor een nakende tragedie. En toch. „Als het leven niet meer is dan dit, dan hebben we genoeg meegemaakt”, schreven de Henegouwse zussen. Een ander meisje had het over een afschuwelijke eenzaamheid, die haar deed verlangen naar „rust, eeuwige rust”.

„Als ik zie hoe eenzaam jongeren soms zijn, dan vind ik de cijfers over zelfdoding eigenlijk nog aan de lage kant”, stelde psychiater Dirk De Wachter in de media. Een straffe uitspraak, zeker van een psychiater en dat in een samenleving die wordt bestempeld als de communicatiemaatschappij bij uitstek. „Jongeren verdwijnen in eenzaamheid achter hun computerscherm”, zei De Wachter nog. „Ze hebben misschien veel Facebookvrienden, maar die zijn vaak louter virtueel.”

Toegegeven, kenmerkend voor het huidige tijdsgewricht zijn veeleer stuurlaars en cynisme. Jeugdleden als Kurt Cobain en Amy Winehouse stapten op hun 27ste uit het leven. Bovendien is de adolescentie hoe dan ook een periode van kwetsbaarheid en onzekerheid. Blijkbaar geldt dat ook voor jongeren die opgroeien in een tijd van overvloed. Op het eerste gezicht hebben ze alles om gelukkig te zijn – ongekende welvaart en nooit geziene vrijheid. Toch lijkt de balans van waarden bij velen verstoord. Ze vallen ten prooi aan wantrouwen en onbehagen, gevoelens die knagen aan het geluk.

Uiteraard mogen we daarbij niet uit het oog verliezen dat vele jongeren het wel goed doen. Kinderpsychiater Peter Adriaenssens riep onlangs nog in **KERK & leven** op hen te steunen. Terecht, want we hebben het vaak over de kwetsbaarheid van kinderen en bejaarden, maar zelden of nooit over de broosheid van jongvolwassenen. Ook al doen ze zich sterker voor dan ze zich voelen, en lijken ze niet te hunkeren naar een luisterend oor of een teken van bemoediging, ze hebben er evengoed nood aan. Misschien is het kerstgebeuren daartoe een passende gelegenheid. Kerstmis is immers niet alleen het feest waarop gelovigen onder elkaar vrome wensen uitwisselen, het is het feest van allen die hopen op een gelukkig leven. Zonder die hoop die we wereldwijd delen, houdt niemand het vol. 99

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Ziekenzalving

KERK & leven, 16 NOVEMBER 2011

Ik heb uw dossier over de ziekenzalving grondig en met veel aandacht gelezen. De bediening van de ziekenzalving als sacrament is naar mijn ervaring zeer ingrijpend en effectief helend.

Ten gronde kan ik me vinden in de bezorgdheid over de gestage terugloop van het aantal beschikbare bedienaars van de sacramenten zoals de ziekenzalving. Reeds in de jaren 1990 hadden de bedevaarten van Ziekenzorg-CM (LOB Malades) daarvoor meer aandacht.

Tot dan was de ziekenzalving een vrij formele bedoening met een plechtstatige stoetsgewijze optocht, inclusief kraaknette uniformen. De veeleer jeugdige bedevaartleidingen brachten daarin in de jaren 1990 een gelukkige kentering. Het werd een intieme viering, zinnig ingekleed en voorbereid, met een zeer dichte nabijheid van wie de zieke mens vergezelde.

Deze bijblijvende vieringen werden steevast gehouden in de beslotenheid van de vele kerken die Lourdes ter beschikking stelt. De niet aflatende ijver van Ziekenzorg-CM was in Lourdes ter zake baanbrekend. In de meer dan honderd dagen van bedevaarten die ik daar mocht meemaken, herinner ik me geen enkele ziekenzalving op de Esplanade (in het dossier 'voorplein' genoemd). Het woord 'dagelijks' in het onderschrift bij uw kleurrijke foto van

Imageglobe kan ik dan ook niet plaatsen.

Dat niet alle bedevaarten de zieke mens de plaats gunnen die past, ook vandaag nog niet, is me niet onbekend. Maar uitgerekend een foto over een uitzonderlijke viering als kenschetsend voor de zalving van Vlaamse bedevaarders publiceren, is niet correct en draagt niet bij tot het zich vereenzelvigen door onze bedevaarders in Lourdes met het gebeuren.

Paul LE PERCQ, via e-mail

Geen nood aan nepvieringen

KERK & leven, 30 NOVEMBER 2011

Ik maak me grote bedenkingen bij de lezersbrief van Lutgart Besard, die op weg lijkt om een zoveelste afgesplitste protestantse Kerk op te starten. De woorden bisschop, paus en rooms-katholiek lijken haar huiveringen te bezorgen. Haar remedie tegen het priestertekort is even eenvoudig als doeltreffend: stel gewoon voldoende voorgangers aan voor de eucharistievieringen, gewijd of niet gewijd, als ze maar 'het gelaat van Christus in hun parochie proberen te vertonen'.

Wie moet dan die voorgangers voorstellen en aanstellen? Vrouwenverenigingen, senioren- of sportclubs? De lokale schepen voor erediensten? Of moeten ze zichzelf aanstellen? Laten we wel wezen. Christus navolgen

en zijn liefde zichtbaar maken, is een taak voor iedere gelovige. Maar om als priester voor te gaan in de eucharistie is er meer vereist. Een priester moet voldoende gevormd zijn in Bijbelstudie, kerkgeschiedenis, theologie, enzovoorts.

De gelovigen hebben namelijk recht op onderricht door iemand die beslagen op het ijs komt. Een kandidaat-priester dient dus een ernstig engagement aan te gaan en zich goed voor te bereiden op zijn taak. Is hij geschikt, dan kan hij door de bisschop worden gewijd en aangesteld met een passende opdracht binnen de apostolische Kerk. Is dat niet de logica zelf?

Nog over de eucharistie: bij de woorden van de consecratie, door de priester uitgesproken, gebeurt de transsubstantiatie, waarbij brood en wijn veranderen in lichaam en bloed van Christus. We hebben dus zeker geen nood aan nepeucharistievieringen met neppriesters zonder opdracht in apostolisch verband. Dat veroorzaakt enkel chaos en verwarring.

Wat dan met het priestertekort in het Westen? Volgens mij is dat een gevolg van het gebrek aan geloof in de maatschappij. Alles moet nu renderen, opbrengen en van onmiddellijk materieel nut zijn. Geloof en religie worden vergeten en zelfs geminacht. Om hieruit te geraken, moet de Kerk zonder complexen herevangeleren, waarbij iedere gelovige zijn of haar steentje kan bijdragen.

Een suggestie daartoe: waarom niet in de zondagse eucharistieviering de mensen uitnodigen voor de volgende zondagsviering? Niet omdat het moet van de Kerk, maar omdat Christus iedereen uitnodigt. Wie nooit eens wordt uitgenodigd, zal op den duur nog zelden naar een bijeenkomst gaan. Nochtans is de eucharistie de spil van het christelijke leven.

Gilbert KNUYT, Bilzen

Restauratie is maar tijdelijk

KERK & leven, 30 NOVEMBER 2011

De lezersbrief van Lutgart Besard maakt duidelijk in welke mate leken hier bij ons vrij en open hun mening kunnen neerschrijven. De bisschoppen daarentegen kunnen over sommige heikele thema's, zoals het verplichte priestercelibaat en de vrouw in het ambt, niet altijd hun mening kwijt, omdat ze tegenover de paus een eed van gehoorzaamheid hebben afgelegd.

Problemen zoals de vrouw in het ambt en het verplichte priestercelibaat zullen zich mijn inziens zelf wel oplossen en op termijn plaatsmaken voor een Kerk waarin leken, mannen én vrouwen, almaar meer taken op zich nemen.

De huidige restauratie is maar tijdelijk. Belangrijk is dat we de kerkcrisis en de geloofscrisis uit elkaar blijven houden.

Jos DIERICK, Deurne